

REFORMÁTUS HÍRADÓ

VI. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Szerkesztőbizottság: Ballai Zoltán, Bibza Gábor, Kerekes Edit

Kidei lelkészből lett iskolaigazgató

Nagy Tibor: a keresztyén szakoktatás missziós lehetőség

Kide református lelkésze, történelemtanár, három kislány édesapja – ettől a tanévtől pedig több száz diákot is rábízta Nagy Tiborra, amikor a Kolozsvári Református Kollégium szakiskolájának lelkészi vezetője lett, akinek egy igazgatóhoz közel álló feladatköre van.

NAGY-HINTÓS DIANA

Kolozsváriként, a nyolcadik osztály végén számára nem volt kérdés, hogy a Református Kollégium diákja szeretne lenni.

– Azon szerencsés emberek közé tartozom, akik már gyermekként felismerték, mi a hivatásuk: esetemben a szolgálat. A személyiséget jelentősen meghatározó kollégista évek után párhuzamosan tanultam a Protestáns Teológiai Intézetben és a Babeş-Bolyai Tudományegyetem vallás- és történelem szakán. Teológiai tanulmányaimat két évig szüneteltettem, ezalatt itthon és Hollandiában egyháztörténelmi mesterképzésben vettem részt. Fejlődésemben az Amerikai Egyesült Államokban, az iskola padjaitól távol töltött év legalább olyan fontos volt, mint tanulmányaim. 2004 óta, az előzőleg említett két év kivételével, folyamatosan tanítottam a kollégiumban, gyakorlatilag az iskolához kötő „köldökszinórt” sohasem vágta el. Azzal az elgondolással tanultam a tanárképzőn, hogy bárhová is kerülnek lelképásztorként, tanítani is szeretnék. Pedagógusnak egyrészt születni kell, másrészt sokat kell készülni rá. Engem az a vágy vezetett a tanári pálya felé, hogy bűnnek éreztem nem

Állás kell a végzősöknek, megoldás az érettségizni vágyóknak

megosztani mindazt, amit tanultam, tapasztaltam, amivel gazdagodtam.

– Most pedig vállaltad a szakiskola lelkészi vezetőjének tisztességét.

– A költő szavai jutottak eszembe többször is az elmúlt hónapokban „most látom, milyen óriás ő”, amikor élesben szembesültem az ezernyi kérdéssel, felelősséggel, megoldás-

ra váró gondokkal. Amikor Kovács Tibor barátom jelezte, hogy meghívást kapott a mezőpaniti egyházközségbe, és jónak látná, ha én folytatnám a szakiskolában végzett szolgálatát, úgy éreztem: nem vagyok felkészülve erre. Sok imádság és belső vívódás után, valamint a közelálló biztatására felismertem, hogy talán erre készített az Úr az elmúlt években. A kollégium szel-

lemiségében nevelkedtem, pár év tanári és lelképásztori tapasztalattal rendelkezem, a családtól technikai készségeket is örököltem, szeretek emberekkel dolgozni, de mindezeket túl olyan missziós lehetőségnek tartom a keresztyén szakoktatást, amelyért áldozatot érdemes és kell hozni.

FOLYTATÁS A 7. OLDALON

Iskolalelkész a tanári szobától a bentlakásig

Kiss-Cserey Zoltán a Kolozsvári Református Kollégiumban

A gyakorló lelkészi hivatást váltotta a 2016–17-es tanévtől iskolalelkészi hivatásra. A Református Kollégium volt vendiákja közel másfél évtizedes lelkészi szolgálat után tért vissza alma materébe folytatni és új tartalommal feltölteni amit elődje, Kovács Tibor elkezdett. Kiss-Cserey Zoltán bánffyhungyadi születésű, zsoboki papgyermek most vendiákként tért vissza a kollégium közösségébe.

N.-H. D.

– Szerepelt-e terveidben a pedagógusi tevékenység?

– Családomban több generációra visszatekintve pedagógusok, tanítók, kántortanítók és lelkészek szolgáltak főleg Kalotaszegen, de más erdélyi közösségekben is. Már gyerekként ez a környezet volt melegágya pályám alakulásának. Lelkészként tekintek a pedagógusi szolgálatra, csak így végezhetem feladatomat, mert a kollégiumban a lelki nevelés elsődrendű feladatom. Úgy érzem, széles szolgálati területemben, amelyet még most próbálok átlátni, ez lesz a legfontosabb, hiszen ezt a gyer-

mekközpontú nevelési elvet élhettem át immár 25 éve elődeim szolgálata alatt. Így elevenedtem meg egy száraz egyháztörténelem óra, és lett élő bizonyágtétel olyan lelképásztor ajkán, aki a katedra mögül nemcsak ismeretet, hanem hitvallást hagyott ránk.

– Legutóbbi szolgálati helyeden gondok akadtak. Nehéz szívvel hagytad el a bánffyhungyadi lelkészi hivatalt?

– A hivatalt hagytam el, és ezt azzal a döntéssel tettem, hogy kollégiumi lelkészként folytatom tevékenységem. Bánffyhungyadot nem hagytam el.

FOLYTATÁS A 7. OLDALON

Bánffyhungyadot nem hagytam el

700 év, 500 év és a jövőnk

■ Kolozsvár várossá lételenek 700. évében nagy öröm számunkra, hogy megadatott nekünk megélni ezt a napot. Várossá létele óta ez a hely 255 500 napot látott. S Isten tudja, hogy e napok alatt látott szépet és látott jót: látott virágzó, büszke nemzedékeket, látott gondatlan romlásba sodródó felelőtleneket. Látott győzteseket és látott veszteseket. Fel-szabadítókat és elnyomókat. Örömet és bánatot. Porig égést és soha nem látott újjáépítést. Látott rombolást, látott fel-emelkedést. Hallott gondatlan éneket és énekelt gyászéneket is. A város, mely együtt él az ottlakókkal, hozzásimul embereihez. Átveszi és felerősíti hangjukat, kitarulkozik vagy bezárkózik. Mosolyog, ha boldogok, és mogorva, ha szenvednek lakói.

Közhely talán: de attól még igaz: a város mi vagyunk! És sokféle identitásaink között ott van remélhetőleg valahol az élen az is, hogy mi kolozsvári magyarok vagyunk. Isten kegyelméből kolozsvári keresztyén magyarok.

Mi, erdélyi magyar reformátusok, hálásak vagyunk, hogy ezt a napot megérhettük. Hálásak vagyunk ennek a városnak, hogy az 500 éves reformációnak erdélyi otthonává lett. Hálásak vagyunk, hogy elől tudott és elől akart mindig állni és kiemelkedni Erdély városai közül.

És nem, nem menekültünk el – pedig sokan tették és sokan szeretnék volna, és talán szeretnék ma is, hogy elmenjünk. És nem, nem simultunk hozzá a többséghez... pedig sokan tették. Ma emlékeztük is alig van...

Itt vagyunk. Kolozsváriak vagyunk. Mi itt itthon vagyunk!

Mi, akiknek nevében Isten kegyelméből szólhatok, erdélyi-kolozsvári magyar reformátusok vagyunk. Kolozsvár az otthonunk. Befogadott és át-ölelt.

Az Örökkévaló Istené és egyedül övé legyen a dicsőség és dicséret, ő adta nekünk és elődeinknek ezt a várost ajándékba. Az a dolgunk, hogy vigyázzunk rá! „De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.” Zsid 10,39

Ballai Zoltán lelképásztor, egyházkerületi tanácsos

„Családias hangulatú közösségbe érkeztem” Sebestyén Ákos a Pata utcai fehér templom új lelkésze

Tulajdonképpen visszatért egyik kolozsvári „családja” körébe Sebestyén Ákos, amikor elfogadta a Pata utcai gyülekezet felkérését, hiszen teológusi éveit követően három évet segédlelkészkedett itt. Elődjéhez hasonló lendülettel és odaadással veti bele magát a munkába, amelyhez segítőtársakat remél, mert tudatában van a rá váró munka nagyságának. Pályafutásáról, eddigi tapasztalatairól és az előtte álló feladatokról beszélgettünk.

DÉZSI ILDIKÓ

Szederjéstől Kolozsvárig

Sebestyén Ákos 1978. november 19-én született Szederjesen, Segesvár közelében. Hatéves korában az édesapját meghívták Magyarapusra lelkésznek, így lett belőle többé-kevésbé kalotaszegi gyermek, hiszen 1993-ig ott élt. A János Zsigmond Unitárius Kollégiumban tanult, majd teológiai hallgató lett, aztán előbb a kolozsmonostori egyházközségben lett segédlelkész két évig, majd a Pata utcai gyülekezet hívta meg három évre.

– Miután lejártak a segédlelkész évek Mocsra kerültem egy kis gyülekezethez, mindössze 110 református taggal. A kezdeti nehézségek ellenére ezt a maroknyi reformátust kis családdá kovácsoltuk össze három esztendő alatt. Az első négy hónapban fizetésem sem volt, de templomba se igazán jártak az emberek. Emiatt egy presbitéri gyűlés alkalmával feltettem a kérdést, hogy szükség van-e egyáltalán a református lelkészre, mert két ortodox templom is épült a központban, és a református híveket is inkább ott láttam. Nyilván vegyes házasságban éltek, de valamiért eltávolodtak a református egyháztól. Attól kezdve éreztették, hogy mindenképp szükségük van lelkészre, de óriási csalódás van a szívükben. Ezt követően elkezdtük közösen összekovácsolni és összetartani azt a keveset, ami a rendelkezésünkre állt. Az anyagi gondok óriásiak voltak, hiszen közel fél évig a fizetésem sem tudták előteremteni. De aztán sikerült visszaigényelni az egyház gazdasági területeit, és abból a pénzből gazdálkodva kikerült a lelképásztori fizetés. Sőt sikerült úgy beosztani, hogy két esztendő alatt összegyűlt az a pénzösszeg, amiből a templomot fel lehetett újítani.

Közben meghívást kaptam Körösfőre annak köszönhetően,

hogy az ott szolgáló lelkészt, volt esperes urat teológusként, szabadsága ideje alatt számtalanszor helyettesíttem. Ott is nagyon érdekes helyzet volt az elején a politikai megosztottság miatt, de aztán rövid idő alatt összekovácsolódott a közösség. 2011 decemberében kerültem oda, nyilván az első fél év a feltérképezésről szólt, felmértem, milyen munka vár rám, milyen elvárások vannak a gyülekezet részéről. A kezdeti nehézségek kiküszöbölése után hozzáfogtunk a külső-belső építkezéshez.

Mind a gyülekezet pasztorációja, mind az egyházközség birtokában lévő épületek karbantartása nagyon fontos volt. Kevesen jártak templomba, valóságos ról a gyerekek elmaradtak. Egy ezerfős kalotaszegi gyülekezet esetében kevésnek tűnt, hogy 80-90 ember jár vasárnaponként templomba. Persze az alacsony részvétel oka arra is visszavezethető, hogy a körösfői gyülekezet kereskedelemről él, a tagok egy része kora tavasszal elhagyja a települést és késő ősszel tér csak vissza, így érthetően megcsappan a létszám. De fiatal presbitériummal sikerült a gyülekezeti életet is fellendíteni, és az egyházi épületeket is helyreállítani. A parókiát, templomot teljesen rendbetett állapotban hagytam ott. Ezért is eléggé fájdalmas volt az elválás ettől a közösségtől, mert mire minden sírné tetetett, magam mögött kellett hagynom őket. Amikor odakerültem 80-90 ember járt istentiszteletre vasárnap délelőtt, a délután pedig 5-6 ember vett részt. Az utóbbi két évben száz alá soha nem esett a vasárnapi gyülekezet létszáma, és a délutáni istentisztelet esetében is feltornáztuk a létszámot 45-65-re. Bibliaórára a kezdeti időszakban 10-12-en jártak, az utóbbi két esztendőben 90 alá soha nem esett a látogatottság aránya. A gyermekek közel 100 százalékban jártak bibliaórára négy korcsoportban.

ROHONYI D. IVÁN FELVÉTELEI

Számít a diakónusokra, nőszövetségi tagokra, odaadó presbitériumra

Óriási támogatást kapott az egyházközség az önkormányzattól és megyei tanácstól, a templomot ennek köszönhetően rövid időn belül helyreállítottuk, és a parókiát is felszereltük a legmodernebb módon. Az elmúlt öt esztendőben, de különösen az utolsó négy évben nagy változások jellemezték a körösfői gyülekezetet. Ez elsősorban Úristennek köszönhető, hogy olyan segítőtársakat rendelt mellém a presbiterek, nőszövetségi tagok személyében, akikkel valóban lehetett eredményesen dolgozni. Fájdalmas volt az elválás, sok fejtörést okozott a döntés, amikor megkaptam a kolozsvári meghívást, de a családdal közösen a nagyvárosi munka mellett döntöttünk.

Fontos a lelkigondozás

– A döntés meghozatalában jelentős szerepe volt annak, hogy nem ismeretlen közegbe érkeztem, tudtam, hogy családias hangulatú gyülekezetért kell felelősséget vállalnom. A Pata utcai gyülekezet 1800 lelkes a statisztikai adatok szerint, a körösfői gyülekezet kétszerese, így a munka

is sokkal több. Úgy látom, hogy ugyanazok a feladatok várnak rám a lelki élet területén, mint ami Körösfőn is várt. Legfontosabbnak a családlátogatást tartom, a rendszeres istentiszteletek megtartását, a lelkigondozást, a reménység keltését és a vigasztalást. Ahhoz a munkához kérem az Úristen segítségét, amit végeztem egy százeleses, majd egy ezer lelkes gyülekezetben. Sokkal másabb a Pata utcai gyülekezet, mint egy vidéki, ezért is választottam az első prédikációm alapigéjéül a Királyok első könyvének versoraikat. „Adj a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást tenni a jó és gonosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet?” Salamon, Izrael királya óriási feladat előtt áll, megijed. Hozzá hasonlóan kicsit én is megijedtem, hiszen 1800 emberért tartozom felelősséggel, amiért egyszer számon kérnek majd.

Lelkészi munka terén sokkal nagyobb feladat vár rám, én ezt tudomásul vettem, amikor elfogadtam a meghívást. Bízom abban, hogy itt is megkerülnek azok a szolgatársak, akikkel közösen tudjuk végezni ezt a munkát. Mert ez nem egy vagy két személyes feladat, szükség van diakónusokra, nőszövetségi tagokra, odaadó presbitériumra. Bízom abban, hogy az Úristen, mint egykor Salamonnak, megadja a kellő erőt, kellő bölcsességet, hogy a ránk bízott gyülekezetéről segítőtársakkal közösen gondoskodjunk.

Itt lényegében rendezett gyülekezetet találtunk, nem azon kell gondolkodni, hogy miképpen fogjunk neki az újításokhoz és hogyan alakítsunk ki különböző szolgáltatásokat. Működik a katekizáció, a gyermekek vallásos nevelése, az énekkar is, az istentiszteletek látogatottsága pedig változó, hisz városi gyülekezetben megadatik a lehetőség, hogy a város bármelyik templomának istentiszteletét látogassa. Az elődöm valóban példaértékű munkáját ugyanolyan lendülettel, odaadással szeretném folytatni.

Hírneve van a Pata utcai gyülekezet Fehér galériájának, hiszen elődöm, Ferenczy Mik-

lós művészlelek, és a galéria működtetését szívügyének tekintette. Ezt a munkát is folytatnánk, amihez természetesen az ő segítségét is igényelnénk. Az ő szolgáló ideje alatt történt az is, hogy a gyülekezet házat vásárolt egy kisebb telekkel Kolozson. Én éppen akkor töltöttem segédlelkészi éveimet a gyülekezetnél, amikor annak a bővítése zajlott. A kolozsi ingatlan nagyon hasznos, hiszen a gyülekezet tagjai bármikor igénybe vehetik különböző események szervezéséhez, sőt más gyülekezet ifjúsági csoportjai, osztályok is fordultak hozzánk azzal a kéréssel, hogy igénybe vennék. Persze ez inkább a nyári időszakban jellemző. De szeretnénk a gyülekezet minden korosztálya számára rendezvényeket szervezni itt, akár idősek napját, akár ifjúsági táborot.

Nehéz volt Mocsról Körösfőre menni, és nehéz volt Körösfőről Kolozsvárra visszajönni. Felemelő volt látni, hogy mennyire fontos a mocsói gyülekezet tagjainak a vasárnapi istentisztelet, hiszen tanyákról érkeztek 7-8 kilométeres körzetből a református gyülekezet tagjai. A körösfői szintiszta magyar gyülekezetektől is többet reméltünk a kezdetekkor, de a csalódások, politikai viszályok miatti széthúzások ellenére sikerült ott is megerősíteni a gyülekezetet. Otlétem alatt sikerült tudatosítani bennük, hogy nekem az evangélium hirdetése a legfontosabb, mindenkihez eljuttatni az örömmüzenetet, erősíteni a krisztusi szeretetet, és kibékíteni a békételeneket. Fontos volt tisztázni velük, hogy a lelképásztor nem azért van, hogy megossza, hanem, hogy összetartsa és a krisztusi útra irányítsa azt a gyülekezetet, amely rábízott, és azt követően, hogy ezt megértették, és látják, hogy ezt megértették, és látják, hogy a település lakóinak érdekeit tartom elsődlegesnek, megszűntek a pártoskodással kapcsolatos gyanúsítgatások is. A kolozsvári gyülekezetnél nem várnak rám ilyen jellegű viszályok. Együtt kell dolgozunk, együtt kell imádkoznunk, a többi a jó Isten elvégzi helyettünk.

Segédlelkészként ismerték meg új papjukat a Pata utcai hívek

Kidei lelkészből lett iskolaigazgató

Nagy Tibor: a keresztyén szakoktatás missziós lehetőség

FOLYTATÁS AZ 5. OLDALRÓL

Igazodni a piachoz, új szakokat indítani

– Mondhatni már kialakított rendszert kaptál. Milyen új terveid vannak?

– Valóban, már csak folytatni is azt, amit elődömtől örökölttem, nagy kihívás. Az intézmény a legjobb alapokra, a hitben és a keresztyén értékek jegyében történő oktatásra épült, az irányvonalat változtatni nem szabad. Noha a külön épületben történő oktatás részben elszigetel a kollégiumtól, nagyon fontosnak tartjuk, hogy a szellemiség ugyanaz legyen. Ennek megvalósításában a közös tanári kar élő hidat képez. A munka folytatására készülve másfél hónapig látogattuk együtt Kovács Tiborral a cégeket, vizsgákon, gyűléseken vettünk részt, beszélgettünk tanárokkal, diákokkal, szülőkkel, intézményvezetőkkel, így sikerült megismerni az elődöm által kigondolt rendszert, és együtt terveztük a jövőképet. Korainak vélem új elgondolásokról beszélni, egyszersmind számos terv vár megvalósításra.

Az első nagy kihíváson már túl vagyok: két évfolyamot, azaz hat osztályt ki kellett küldeni heti és tömbösített szakmai gyakorlatra a most már több mint 70 céghez. A kilencedikeseknek kell ezután gyakorlati helyet találni, leszerződtetni őket úgy, hogy közben az első végzős évfolyam záróvizsgájának nézünk elébe. Legnagyobb rövid távú kihívásunk arról gondoskodni, hogy minél több diákunk találjon megfelelő munkahelyet. Előrejelzéseink szerint a munkapiac hamar felszippantja majd őket, mivel annak igényeire hallgatva indítottuk a különböző szakokat, és már jelenleg is több diákunk részmunkaidős. A másik nagy kérdés, hogy mi lesz azzal a körülbelül osztálynyi végzős diákkal, akik érettségi oklevelet is szeretne úgy, hogy közben dolgozhasson. Erre még nincs infrastruktúránk, nincsenek konkrét válaszaink, csak a lehetőségek körvonalazódnak.

Rövid és középtávú terv a szakoktatás népszerűsítése, a

PR fejlesztése és kiterjesztése Erdélyre. Minden szakmát tanulni kívánó gyerekek tudnia kell erről a lehetőségről. Először sok időt és energiát áldozott a népszerűsítésre, a továbbiakban programszerűen, minden csatornát fel kell használnunk erre a célra. Nagy előnnyel indulunk, a Kolozsvári Református Kollégium közismert nevével, és azt szeretnénk, ha ebből a megelőlegezett bizalomból gyarapítanánk az anyaintézmény jó hírnevét. Mára már kinőttük azt az épületet, amelyet három évvel ezelőtt: kiváló felszerelésű több tízezer eurós asztalosműhelyünk például méltatlan kis helyiségbe szorult. Ésszerű és hatékony megoldásokat kell találnunk az infrastruktúra fejlesztésére. Nagyon fontosnak találok a végzett diákok életpályájának követését. Tervezzük, hogy a vállalkozó kedvű diákokat magánvállalkozásra ösztönözzük szakszerű tanácsadással, akár tőkefinanszírással is. A partnercégekkel rendszeres találkozást szeretnénk, hogy a közös tapasztalat alapján időben igazítsunk rendszerünkön és oktatásunkban. Továbbá a minőségi fejlődésre nézve elengedhetetlen mind a diákok, mind a tanárok szakmai továbbképzése, akár az anyaországgal és külföldi intézményekkel történő cseriprogramok révén. Közép- és hosszútávú terv a tanügyi törvényre való hatásgyakorlás a duális képzés által igényelt rugalmasságra nézve. Rendszeres kérések érkeznek más szakok oktatására a meglévő hat mellett, azonban erre csak az infrastrukturális problémák megoldása után kerülhet sor.

Fodrászok Kidében

– Három kislány édesapjaként milyen érzés a sok fiútanuló között lenni?

– Egyelőre három gyönyörű kislánynak a nevelésével bízott meg a Teremtő és emellé kaptam még 230 gyereket, fiút és lányt egyaránt. A kérdést inkább abban látom, hogyan tudom időmet megosztani az édesapai és a nevelői megbízások között. Remélem, hogy az Úr, aki a kihívá-

„Három lányom mellé kaptam még 230 gyereket”

sokkal szembesít, megadja a kellő bölcsességet és erőt hozzá, hogy mindezeket egyensúlyban tartsam a Kidében végzett szolgálattal is. Az áldozatkész és megértő munkatársakban már részben sok kérdésre megoldást találtam.

A kidei lelkesítői szolgálatom tette lehetővé, hogy ezt a megbízatást elfogadjam, hiszen az ott töltött közel kilenc év alatt sokat tanultam az emberekkel való együttműködésről, a különböző projektek levezetéséről, pályázásról, külföldi kapcsolatokról, ott ismerkedtem meg sok kolozsvári vállalkozóval, így első kézből tudom, hogyan mozog a kolozsvári munkaerőpiac, melyek az igények, a buktatók. Kide sajátos helyet foglal el a magam és a családom szívében, az ott töltött munka és idő olyan, mintha

az otthonunkban tevékenykednénk. Az elmúlt években megvalósítottuk a legidőigényesebb fejlesztéseket (parókia, templom, gyülekezeti terem, kántori lak, vendégház, múzeumház felújítása), így hamarosan csak a lelki munkára kell odafigyelnünk. Noha nehéz bevallani, a tősgyökeres állandó lakosok száma sokat csökkent az elmúlt években, fokozatosan hétvégi faluvá alakul Kide, így a lelki munka és a gyülekezeti események is nagyrészt hétvégére és vakációkra összpontosulnak. A most már 140 lélek alatti kis közösségben a nyáron 60, Kidehez kötődő gyerek és fiatal táborozott úgy, hogy iskolakezdés után, hét közben 1-2 gyerek tartózkodik a faluban. Az új tartalomhoz új formákat kell kiépíteni. A hatás nem csak

Kide felől irányul a szakiskolában végzett munkára, hanem fordítva is. Például hamarosan fodrászokkal látogatunk Kidébe, ahol a kis közösségben kamatoztathatják mindazt, amit tanultak. Így hát ez a két szolgálat kiégészi egymást, és amíg erőt ad erre az Úr szeretettel és odaadással fogjuk végezni. Reformáció ünnepéhez közeledve magamba szállva megerősödtem megbízatásomban: az *ecclesia semper reformanda* nemcsak a liturgiára vagy a vallásos életünkre vonatkozó reformátori elv, hanem minden egyházi intézményünkre is. Talán jelenleg a református keresztyén szakoktatás az a terület, amely a legtöbb „reformálást” igényli intézményként, de egyben a hívők mentalitásában és gondolkodásában is.

Iskolalelkész a tanári szobától a bentlakásig

Kiss-Cserey Zoltán a Kolozsvári Református Kollégiumban

FOLYTATÁS AZ 5. OLDALRÓL

Szolgálati éveim legszebbjeiért, legtartalmasabbjaiért tartozom köszönettel a városnak. Köszönöm Istennek, hogy része lehettem a Bánffyhunyadi gyülekezet életének, hogy ismeretlen arcok rövid idő alatt barátként mosolygották be a családom életét, hogy barátokból testvérek születtek. Köszönöm, hogy együtt gyarapodhattunk, örvendtünk és sírtunk, egymás terhét hordozhattuk, és azt a sok imádságot, amelyet az Úr meghallgatott, valamint a rengeteg segítséget, út-
ravalót, bátorító szót, mellyel új szolgálati helyemre, a kollégiumba elbocsátottak, ahová nagy szeretettel, csaknem két és fél évtized után vendiakként ha-

zatérhettem. Addig szolgáltam, amíg éreztem, hogy szolgálatomnak közösségformáló ereje van. Sem hatalomvágy, sem közösségbontó erejű egyéni hamis ambíciók nem állhatnak sem az én jövőm, sem Bánffyhunyadi jövője útjába. Örvendek, hogy a gyülekezet ezt felmérte, és elfogadta döntésemet.

– Iskolalelkészként már kialakított struktúrába kerültél. A kívülállónak úgy tűnhet, feladatod „csak” annyi, hogy megőrizd és továbbfejleszd azt, amit elődeid kialakítottak.

– Iskolalelkészként nem az összes, hagyományosan értendő gyülekezeti szolgálati területet kell lefednem, amelyek egy egyházközség életét meghatározzák, hanem szolgálatom célja a kol-

légium sajátos, egyedi gyülekezeti struktúrájának folyamatos fenntartása és bővítése. Ezért először a gyülekezeti tagok megismerése, szolgálati területekben munkatársak felkutatása, sajátosságaik megértése a cél, szem előtt tartva a kollégium, mint gyülekezet hagyományait. Gyülekezeti szolgálatom alatt már megtanultam, hogy ki kell lépni az iroda, a parókia falain kívülré, és élni kell a gyülekezet napi életét ahhoz, hogy megismerjem a szolgálati területet.

Kollégiumi lelkészként nemcsak a nevelési órák megtartását, a gyerekek lelki nevelését bízták rám, az intézet a nevelők és a tanulók gyülekezetét jelenti. Adott esetben minden munkatárs, aki a kollégiumot szolgálja, a gyüleke-

zetünk tagja. Így tehát a szolgálati terület magába foglalja a tanári szobától kezdve a bentlakás szobáit, az alma mater tantermeit, és nemcsak a dísztermet, ahol az ígéhirdetés megszokott formája történik. A lelkigondozás biztosítása, a diákok szüleivel való kapcsolattartás, a tanintézmény presbitériumával való együttműködés, a tanulók szabadidejének tartalmas megszervezése nem egyszeri lezárt esemény, hanem állandó készenléti állapotot és aktív jelenlétet igényel. Eszembe jut az íge: „A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által.” Minden lelkésznek valóban „csak” ennyit kellene végeznie. Vannak idők, amikor „csak megőrizni” is nagyobb dolog egy értéket, és van-

nak idők, amikor hozzáadni is lehet. Mindannyian akkor vagyunk a legbüszkébbek, ha felismerjük a rendelt időt, amikor ideje van az ültetésnek, a kövek egybegyűjtésének, az építésnek, a megvarrásnak, a szólásnak. (Préd 3.) Boldog lennék, ha szolgálatomat továbbfejlődés, gyarapodás, kiteljesedés kísérmé. Amennyiben az előttem álló szolgálati idő csak a megőrzésnek az ideje, és engem az Úr erre fel tud használni, akkor is nagyon boldog leszek. Köszönöm, hogy tanévnyitó istentiszteleten nemcsak hallhattam, hanem én is megfogadhattam az újonnan érkezett diákokkal együtt: „Kérem Istent, hogy életem egyházam és a magyar nemzet hasznára, dicsőségére szolgáljon. Isten engem úgy segítjen.”

Templomban a sátor – konfirmáció Szászfenesen

Máté István: cserépre sem futja már az idén

Templomukban konfirmáltak az idén a szászfenesi református fiatalok – a tetőtlen templomuk vakolatlan falai között felhúzott sátorban. A szászfenesi reformátusok három éve kezdték építeni passzív (önellátó) ház rendszerben megtervezett templomukat, most viszont már kölcsönből kell kialakítaniuk a tetőzet fóliarésztét a falak védelmében. Az élni akaró, most szervező gyülekezet híveinek lendülete, szándéka, elkötelezettsége erős – de vajon meddig bírhatják a „pusztai vándorlást”?

KERESKES EDIT

Szászfenes lakossága tíz év alatt a három-négyszeresére nőtt, ezzel együtt megjelent a nagyközségben egy református populáció, amely közösségi életre vágyott. Az istentiszteleteket eleinte egy lakásban tartották – a vallásórákat, káté- és bibliaórákat, bűnbánati istentiszteleteket most is itt tartják –, majd elég gyorsan felmerült a templom építésének gondolata, amelyhez az önkormányzattól kaptak telket.

A hívek ragaszkodását és elszántságát igazolja az is, hogy a 620 bejegyzett egyháztagnak közül, akiknek mintegy fele még mindig az eredeti kolozsvári egyházközséget látogatja, akár hetvenen is részt vesznek az istentiszteleteken. Amelyeket immár két éve egy panzióban tartanak, a Jozefini tulajdonosainak jóvoltából. Az eleinte ideiglenesnek vélt megoldás lassan állandósulni látszik, a mintegy 3,5 millió lejes összbefektetésű munkálatok pénzhány miatt megtorpantak.

Mára pirosban elkészült a parókia, be is fedték, a templom falai állnak, a torony részben készült el, és most a támogatás-

ból származó 130 ezer lej mellé 100 ezer lejes egyházi kölcsönt kérnek, hogy a téli időjárástól legalább a tetőzet fóliarésztének kialakításával megvédjék a falakat. Cserépre már nem futja, az legalább még 200 ezer lejt kóstálna, és ez a pénz már nincs meg. Belső munkálatokat egyik épületen sem végeztek. Máté István humorral vágja el a dolgok élét: – 17 év házasság után hazaköltöztünk édesanyámhoz – a szászfenesi lelkésznek ugyanis nincs parókiája. Mégis, elsőként a templomot szeretné berendezni, hogy ott a gyülekezeti találkozóknak helyük lehessen. – Az idén a kölcsönnel együtt 400 ezer lejt költöttünk a templomra. Az előző évek alatt átlagosan 200 ezer lejt gyűjthettek és költöttek el az épületre, ilyen iramban 12 év múlva készülhetne el. Aggódok, hogy ilyen hosszú idő alatt kimerül a gyülekezet lelki tartaléka – mondja a lelkipásztor, majd részletezi, hogy a pályázati lehetőségek és az így elnyerhető támogatások összege egyre csökken, s bár a helyi és megyei tanács utalt ki számukra pénzt, a kultuszminisztériumnak nincsenek erre fordítható alapjai. Így hiába készült el sziszifuszi munkával (másfél hó-

Öten konfirmáltak idén, ma már nyolc konfirmandusuk van

napba telt csak azt megtudakolni, hogy milyen papírokra van szükség) a támogatást igénylő iratszám, és az egész országban hiába ez az egyetlen, református templom építésére vonatkozó kérelem, pénz nincs.

– Sok jólelkű ember vesz körül, aki a maga hatáskörében, lehetőségeiben szívvel-lélekkel jelen van és segít. Az idén családonként 1000 lejes adományozó akciót hirdettünk meg a gyülekezetben, ami egy egyszerű lehetőség. Most új vagyok, az emberek bíznak bennem, de ilyen gyűjtést nem lehet évente véghezvinni. Szorgalmazzuk híveinknél, hogy cékeket kérjenek fel támogatásra. Szászfenesen a magyarság csodálatos módon összefogott sokféle tekintetben,

mélto és közeli a kapcsolat a római katolikus közösséggel. Az idén már 8 konfirmandusunk van, kétnapos ifjúsági biblia-tábort tartottunk, a gyermeknapon több mint 150-en vettek részt, a bibliai gyermekhét 20–25 gyermekkel zajlott. A következő tíz évben megduplázódhat a reformátusok száma Szászfenesen. Ha a templom kezd használható állapotra fejlődni, alighanem robbanásszerűen megnövekedik a különféle rendezvényeken résztvevők száma is. Minden erdélyi gyülekezetet megszólítunk, szervezzenek gyűjtést számunkra, segítsenek adományokkal. Azzal a bátor hittel fogalmazzuk meg kérésünket, hogy a reformáció jövőre esedékes 500. évfordu-

lóján hátha mi is beköltözhetnénk a templomunkba – részletezi az általa is nagyon merésznek vélt elképzelést Máté István, aki ebben talál reménységre, hiszen egyébként, mint mondja sokan óvták e feladattól, amelybe „bele lehet öszülni”. Adja magát a hasonlóság Izrael népevel, „csak mi még nem tudjuk, hogy a 40 éves pusztai vándorlásnak az elején vagyunk még vagy a végén” – fogalmaz a lelkész, akinek töretlen célja mielőbb elérni azt, hogy a maga mentális térképén minden híve elhelyezhesse a templomot valahol a Leányvár felé vezető úton. A szászfenesi egyházközség elérhetőségei: a Facebookon Szászfenesi Református Egyházközség, 0751-220234.

Akadozik az építkezés Törökvágáson, pedig már közel a cél

FERENCZ ZSOLT

Többes rendeltetést szánnak a Törökvágási Református Egyházközség udvarára tervezett gyülekezeti háznak: helyet biztosítana a közösség különböző csoportjainak találkozóira, a tehermentesítésen túl pedig működésképesebbé tenné a Makovecz Imre tervezte templomot, amely már nyolc éve magasodik büszkén a Donát út végén. A korábbi átmeneti megoldás helyett végleges formát nyerne a gépház és a kazánház, mellék helyiséget is kialakítanának – napjainkban, amikor több százán vesznek részt az istentiszteleteken, és a templomban zajló kulturális események tömegeket vonzanak, erre is jókora szükség mutatkozik. 60-70 fő befogadására alkalmas termet is álmodnak a gyülekezeti házba, ahol az egyházi jellegű programok mellett kisebb közösségi eseményeket is lehet szervezni, és arra is lehetőség nyílik, hogy az érdeklődők örökbe fogadják egyik-másik helyiséget. A gyülekezet jelentős mértékben kivette a részét a kiadások finanszírozásából, így aztán szépen sikerült haladni az építkezési munkálatokkal – azonban az anyagiak, mint annyi más esetben, sok fejfájást okoznak ezúttal is. A továbblépést most közel 100 ezer euró mínusz hátráltatja. Úgy tűnik, szélesebb körű összefogásra van szükség annak érdekében, hogy legkésőbb jövő ilyenkor sikerüljön átadni az új épületet. Ezért kérik a civil szféra segítségét.

A régi gyülekezeti házat, amely irodaként, parókiaként és vendégszobaként is szolgált, sikerült bővíteni az elmúlt három évben, a korábbi 200 négyzetméterről közel 600-ra nőtt a hasznos felület – mondja Bibza Gábor esperes, a törökvágási egyházközség lelkipásztorja, majd a gyülekezeti eseményeket vesszük számba: heti 3 vallásóra, 3 kátéóra, gyülekezeti és ifjúsági bibliaóra, havonta egyszeres fiatal családok bibliaórája. Eddig a templomban és a hozzá tartozó kisebb termekben tartották őket, ami jó is meg nem is: ugyan sikerült belakni az istenházat, viszont a folyamatos használat miatt gyorsabban romlik az épület állapota. Úgy döntöttek, hogy Makovecz Imre útmutatását követve, Müller Csaba építésszel együttműködve valósítják meg az úgynevezett második vagy B részét is az eredeti elképzelésnek. Ily módon egy együttállt alkothat a két épület a magyar organikus építészet megteremtőjének halála után is, hisz a kivitelezési terv az ő rajzai alapján készült, nyugtázza büszkén a lelkipásztor.

A régi épület és a templom között húzódozó 3 és fél méteres rész eddig kihasználatlanul állt, a munkálatok során ezt is beépítették. – Az egykori gyülekezeti házat az alapoktól kezdve kellett felújítani, hozzáadtuk ezt az összekötő területet, illetve észak és nyugat felé terjeszkedtünk néhány métert – magyarázza az új ház „összetételét”. Az alagsorban ifjúsági termet rendeznek be, a földszinten kapnak helyet

A Makovecz épületegyütteshez már „csak” 100 ezer euró hiányzik

a templomhoz tartozó járulékos részek és a konyha, gyülekezeti terem, vallásóra terem és két kisebb iroda. Az emeleten és a beépített tetőtérben vendégszobát és lelkipásztori lakást alakítanak ki.

A munkálatok 2013 szeptemberében kezdődtek, és úgy tervezték, hogy már idén sikerül a végére érni. A kivitelezés során viszont olyan akadályokba ütköztek, amelyekre nem számítottak: csak amikor elkezdték leverni a vakolatot és a cserepeket leszedték, derült ki, hogy egy egész emeletet vissza kell bontani, másrészt a régi parókiát alá kellett falazni ahhoz, hogy az új struktúrát meg tudja tartani. Ezek többletkiadást jelentettek,

ugyanakkor a támogatások akadozása is késleltette a folytatást.

Kezdetben 350–400 ezer euróra saccolták a beruházás teljes értékét, ennek jelentős részét a gyülekezet teremtette elő a régi imaház és a hozzá tartozó telek eladása révén – ez volt a nagyobb összeg, a kisebbiket a hívek adományából és pályázati úton sikerült összegyűjteni. A lelkipásztori hivatal munkatársai apait-anyait beleadtak, ami az eredményen is megmutatkozott: 3 év alatt 25 pályázatot írtak, amiből legalább 18 nyert is.

– Jelenleg ott tartunk, hogy az épületet sikerült teljesen befedni, és 75-80 százalékban elkészült belül is, megvan a vakolás, villanyszerelés, fűtés,

felszereltük az ajtókat, ablakokat. A földszinten az északi és a nyugati oldalon kell ellátni az új részt nemes vakolattal még idén ősszel, és persze bőven akadnak még további tennivalók – részletezi Bibza Gábor. A mostani mérleget tekintve 80-90 ezer euróval kerül többé a beruházás, mint ahogyan azt előzetesen tervezték. Időközben egyházi kölcsönt is igényeltek, hogy ne kelljen teljesen leállni a munkálatokkal. Hogy lefaragjanak a tartozásból, és fedezhessék a további kiadásokat, hamarosan újabb, a vállalkozói szférát is célzó gyűjtést kezdenek. A törökvágási egyházközség elérhetőségei: www.donatretemplom.ro, 0737-420022.